

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/2162**av den 27 november 2019****om utgivning av säkerställda obligationer och offentlig tillsyn över säkerställda obligationer samt om ändring av direktiven 2009/65/EG och 2014/59/EU****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ⁽³⁾ innehåller några mycket allmänna krav som rör säkerställda obligationers strukturella egenskaper. Kraven är enbart att säkerställda obligationer måste vara utgivna av ett kreditinstitut som har sitt säte i en medlemsstat och att de måste omfattas av särskild offentlig tillsyn och en mekanism för "dual recourse". Dessa frågor hanteras av nationella regelverk för säkerställda obligationer, där de regleras på ett betydligt mer detaljerat sätt. De nationella regelverken innehåller också andra strukturellerade bestämmelser, särskilt regler i fråga om sammansättningen av säkerhetsmassan, kriterier för godtagbara tillgångar, möjligheten att föra samman tillgångar, upplysnings- och rapporteringskrav, och regler om likviditetsriskreducering. Medlemsstaternas regleringsansatser skiljer sig också åt vad gäller innehållet. I flera medlemsstater finns inget särskilt nationellt regelverk för säkerställda obligationer. De centrala strukturellerade element som säkerställda obligationer som ges ut i unionen ska uppfylla finns därmed ännu inte fastställda i unionsrätten.
- (2) I artikel 129 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽⁴⁾ anges ytterligare villkor, utöver dem som avses i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG, för kvalificering för förmånsbehandling vad gäller kapitalkrav som gör det möjligt för kreditinstitut som investerar i säkerställda obligationer att inneha mindre kapital än när de investerar i andra tillgångar. De ytterligare kraven ger visserligen en högre grad av harmonisering av säkerställda obligationer inom unionen, men de tjänar det specifika syftet att fastställa de villkor som investerare i ska vara uppfyllda för att investerare i säkerställda obligationer ska få sådan förmånsbehandling och är inte tillämpliga utanför ramen för förordning (EU) nr 575/2013.
- (3) Andra unionsrättsakter, såsom kommissionens delegerade förordningar (EU) 2015/35 ⁽⁵⁾ och (EU) 2015/61 ⁽⁶⁾, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽⁷⁾, hänvisar också till definitionen i direktiv 2009/65/EG som en referens för att identifiera de säkerställda obligationer som omfattas av förmånsbehandlingen för investerare i säkerställda obligationer enligt dessa rättsakter. Dessa rättsakter är dock olika formulerade beroende på syfte och innehåll och därför används inte termen *säkerställd obligation* på ett konsekvent sätt i dem.

⁽¹⁾ EUT C 367, 10.10.2018, s. 56.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 18 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 8 november 2019.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsyns krav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 12, 17.1.2015, s. 1).

⁽⁶⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/61 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 när det gäller likviditetstäckningskravet för kreditinstitut (EUT L 11, 17.1.2015, s. 1).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (4) När det gäller villkoren för att investera i säkerställda obligationer kan behandlingen av sådana obligationer i stort sett anses harmoniserad. Däremot saknas harmonisering på unionsnivå när det gäller villkoren för att ge ut säkerställda obligationer, och detta har flera konsekvenser. För det första ges samma typ av förmånsbehandling till instrument som har olika egenskaper, olika risknivå och olika investerarskydd. För det andra skulle skillnader mellan nationella regelverk eller avsaknaden av ett sådant regelverk och avsaknaden av en gemensamt överenskommen definition av termen *säkerställd obligation* kunna skapa hinder för utvecklingen av en verkligt integrerad inre marknad för säkerställda obligationer. För det tredje skulle den omständigheten att de skyddsåtgärder som tillhandahålls enligt olika nationella regler skiljer sig åt kunna skapa risker för den finansiella stabiliteten eftersom säkerställda obligationer med olika nivåer av investerarskydd kan köpas i hela unionen och omfattas av förmånsbehandling enligt förordning (EU) nr 575/2013 och andra unionsrättsakter.
- (5) Harmonisering av vissa aspekter av nationella regelverk baserad på viss bästa praxis bör därför säkerställa en smidig och kontinuerlig utveckling av väl fungerande marknader för säkerställda obligationer i unionen och minska potentiella risker och sårbarheter för den finansiella stabiliteten. En sådan principbaserad harmonisering bör fastställa en gemensam bas för utgivning av alla säkerställda obligationer i unionen. Harmonisering innebär att alla medlemsstater måste inrätta regelverk för säkerställda obligationer, vilket också bör underlätta framväxten av marknader för säkerställda obligationer i de medlemsstater där denna typ av marknad saknas. En sådan marknad skulle utgöra en stabil finansieringskälla för kreditinstitut, som därmed lättare skulle kunna erbjuda överkomliga hypotekslån till konsumenter och företag och göra alternativa säkra placeringar tillgängliga för investerarna.
- (6) I sin rekommendation av den 20 december 2012 om kreditinstitutens finansiering ⁽⁸⁾ uppmanade Europeiska systemrisknämnden (ESRB) nationella behöriga myndigheter och den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ⁽⁹⁾, att identifiera bästa praxis för säkerställda obligationer och uppmantra till harmonisering av nationella regelverk. ESRB rekommenderade också att EBA samordnar de åtgärder som nationella behöriga myndigheter vidtar, särskilt vad gäller säkerhetsmassans kvalitet och separering, konkursskydd för säkerställda obligationer, risker för tillgångar och skulder som påverkar säkerhetsmassan samt upplysningskrav avseende säkerhetsmassans sammansättning. Rekommendationen uppmanade vidare EBA att under två år granska hur marknaden för säkerställda obligationer fungerar mot bakgrund av bästa praxis som identifierats av EBA, för att undersöka om det behövs lagstiftning och rapportera detta till ESRB och till kommissionen.
- (7) I december 2013 begärde kommissionen råd från EBA i enlighet med artikel 503.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- (8) I den rapport som åtföljde EBA:s yttrande av den 1 juli 2014 och som besvarade både ESRB:s rekommendation av den 20 december 2012 och kommissionens begäran om råd från december 2013, rekommenderade EBA att nationella rättsliga regelverk och tillsynsordningar för säkerställda obligationer harmoniseras i syfte att ytterligare ge stöd åt en gemensam förmånlig riskviktsbehandling för säkerställda obligationer i unionen.
- (9) I enlighet med ESRB:s rekommendation granskade EBA under två år hur marknaden för säkerställda obligationer fungerade mot bakgrund av den bästa praxis som angavs i rekommendationen. Baserat på denna granskning lämnade EBA ett andra yttrande och en andra rapport om säkerställda obligationer till ESRB, rådet och kommissionen den 20 december 2016 ⁽¹⁰⁾. I rapporten drogs slutsatsen att det krävs ytterligare harmonisering för att säkerställa enhetligare definitioner och enhetligare reglering av säkerställda obligationer i unionen. En annan slutsats var att harmoniseringen bör bygga på väl fungerande marknader som redan finns i vissa medlemsstater.

⁽⁸⁾ Europeiska systemrisknämndens rekommendation av den 20 december 2012 om kreditinstitutens finansiering (ESRB/2012/2) (EUT C 119, 25.4.2013, s. 1).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽¹⁰⁾ EBA Report on covered bonds – Recommendations on harmonisation of covered bond frameworks in the EU (2016), EBA-Op-2016-23.

- (10) Säkerställda obligationer ges traditionellt sett ut av kreditinstitut. Själva meningen med säkerställda obligationer är att skaffa finansiering för lån, och utlåning i stor skala är en av kreditinstitutens centrala verksamheter. För att säkerställda obligationer ska kunna få förmånsbehandling enligt unionsrätten måste de således vara utgivna av kreditinstitut.
- (11) Att endast tillåta kreditinstitut att ge ut säkerställda obligationer säkerställer att utgivaren har den kunskap som krävs för att hantera kreditrisker vad gäller lånen i säkerhetsmassan. Det säkerställer också att utgivaren omfattas av kapitalkrav som skyddar investerare enligt "dual recourse"-mekanismen, som ger investeraren liksom motparten i ett derivatkontrakt en fordran både på utgivaren av den säkerställda obligationen och på de säkerställda tillgångarna. Att endast tillåta kreditinstitut att ge ut säkerställda obligationer säkerställer därför att säkerställda obligationer förblir ett säkert och effektivt finansieringsverktyg, vilket därmed bidrar till investerarskyddet och den finansiella stabiliteten, som är viktiga offentligpolitiska mål i det allmännas intresse. Det ligger också i linje med hur detta hanteras på välfungerande nationella marknader där endast kreditinstitut tillåts ge ut säkerställda obligationer.
- (12) Det är därför lämpligt att endast kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013 tillåts ge ut säkerställda obligationer enligt unionsrätten. Specialiserade hypotekslåneinstitut kännetecknas av att de inte tar emot insättningar men däremot andra återbetalbara medel från allmänheten, och som sådana omfattas de av den definition av *kreditinstitut* som fastställts i förordning (EU) nr 575/2013. Utan att det påverkar underordnade verksamheter som är tillåtna enligt den nationella rätten, är specialiserade hypotekslåneinstitut institut som är verksamma enbart inom hypotekslån och lån till den offentliga sektorn, inklusive finansiering av lån som köpts från andra kreditinstitut. Huvudsyftet med detta direktiv är att reglera de villkor under vilka kreditinstitut kan ge ut säkerställda obligationer som ett finansieringsverktyg, genom att fastställa de produktkrav och den särskilda produkttillsyn som kreditinstitut omfattas av i syfte att säkerställa ett starkt investerarskydd.
- (13) "Dual recourse"-mekanismen är ett grundläggande koncept och inslag i många befintliga nationella regelverk för säkerställda obligationer. Det är också en central egenskap hos säkerställda obligationer enligt artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG. Det är därför nödvändigt att klargöra detta begrepp så att det säkerställs att investerare och motparter i ett derivatkontrakt i hela unionen har en fordran både på utgivaren av den säkerställda obligationen och på de säkerställda tillgångarna på harmoniserade villkor.
- (14) Konkurskydd bör också vara en grundläggande egenskap hos säkerställda obligationer i syfte att säkerställa att investerare i säkerställda obligationer får återbetalning när obligationen löper ut. Automatisk tidigareläggning av återbetalning vid en utgivares insolvens eller resolution kan störa rangordningen av investerare i säkerställda obligationer. Det är därför viktigt att säkerställa att investerare i säkerställda obligationer får återbetalning i enlighet med den avtalsenliga planeringen, även i händelse av insolvens eller resolution. Konkurskydd är således direkt kopplat till "dual recourse"-mekanismen och bör därmed också vara en central egenskap hos regelverket för säkerställda obligationer.
- (15) En annan central egenskap hos befintliga nationella regelverk för säkerställda obligationer är kravet på att säkerställda tillgångar är av mycket hög kvalitet i syfte att säkerställa att säkerhetsmassan är robust. Säkerställda tillgångar kännetecknas av särskilda egenskaper när det gäller betalningsfordringar och de säkerheter som säkrar sådana säkerställda tillgångar. Det är därför lämpligt att fastställa allmänna kvalitetsegenskaper för säkerställda tillgångar.
- (16) Tillgångar som förtecknas i artikel 129.1 i förordning (EU) nr 575/2013 bör vara godtagbara säkerställda tillgångar enligt ett regelverk för säkerställda obligationer. Säkerställda tillgångar som inte längre uppfyller kraven i artikel 129.1 i den förordningen bör fortsätta att vara godtagbara säkerställda tillgångar enligt artikel 6.1 b i detta direktiv, förutsatt att de uppfyller kraven i detta direktiv. Andra säkerställda tillgångar av liknande hög kvalitet kan också vara godtagbara enligt detta direktiv, förutsatt att sådana säkerställda tillgångar uppfyller kraven i detta direktiv, däribland krav för säkerheter som säkrar betalningsfordringen. När det gäller fysiska säkerheter bör äganderätten registreras i ett offentligt register för att säkerställa verkställbarhet. Om det inte finns något offentligt register bör det vara möjligt för medlemsstaterna att tillhandahålla en alternativ form för certifiering av ägarskap och fordringar som är jämförbar med vad som tillhandahålls genom offentlig registrering av den intecknade fysiska tillgången. Om medlemsstaterna använder sådana alternativa former av certifiering bör de också ha ett förfarande för att införa

ändringar i dokumenteringen av ägarskap och fordringar. Exponeringar mot kreditinstitut bör vara godtagbara säkerställda tillgångar enligt artikel 6.1 a eller b i detta direktiv, beroende på om de uppfyller kraven i artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013. Exponeringar mot försäkringsföretag bör också vara godtagbara säkerställda tillgångar enligt artikel 6.1 b i detta direktiv. Lån till, eller som garanteras av, offentliga företag enligt definitionen i artikel 2 b i kommissionens direktiv 2006/111/EG⁽¹⁾ kan vara godtagbara säkerställda tillgångar, förutsatt att de offentliga företagen tillhandahåller grundläggande offentliga tjänster för att upprätthålla kritisk samhällig verksamhet.

Dessutom bör sådana offentliga företag tillhandahålla sina tjänster inom ramen för ett koncessionsavtal eller ett tillstånd från en offentlig myndighet, vara föremål för offentlig tillsyn och ha tillräckliga inkomstgenererande befogenheter för att säkerställa sin solvens. Om medlemsstaterna beslutar att tillåta tillgångar i form av lån till eller garantier av offentliga företag i sina nationella regelverk, bör de vederbörligen beakta de möjliga konsekvenserna för konkurrensen om sådana tillgångar tillåts. Oberoende av deras ägarförhållanden bör kreditinstitut och försäkringsföretag inte betraktas som offentliga företag. Vidare bör medlemsstaterna ha rätt att i sina nationella regelverk föreskriva att vissa tillgångar ska uteslutas från möjligheten att inkluderas i säkerhetsmassan som godtagbara tillgångar. För att göra det möjligt för investerare i säkerställda obligationer att bättre bedöma risken med ett program för säkerställda obligationer, bör medlemsstaterna också införa regler om riskspridning i fråga om granularitet och materiell koncentration, om antalet lån eller exponeringar i säkerhetsmassan och om antalet motparter. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att fastställa vilken lämplig granularitetsnivå och materiell koncentration som ska krävas enligt den nationella rätten.

- (17) Säkerställda obligationer har särskilda strukturella egenskaper som syftar till att ge ett kontinuerligt investerarskydd. En av dessa egenskaper är kravet på att investerare i säkerställda obligationer ska ha en fordran inte bara på utgivaren, utan även på tillgångarna i säkerhetsmassan. Sådana strukturella produktrelaterade krav skiljer sig från de tillsynskrav som är tillämpliga på kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer. Den första typen av krav bör inte inriktas på att säkerställa det utgivande institutets sundhet ur stabilitetshänseende, utan snarare ha som syfte att skydda investerarna genom särskilda krav på den säkerställda obligationen i sig. Utöver det särskilda kravet att använda högkvalitativa säkerställda tillgångar är det också lämpligt att reglera de allmänna kraven på säkerhetsmassans egenskaper för att ytterligare stärka investerarskyddet. De kraven bör innefatta särskilda regler som syftar till att skydda säkerhetsmassan, såsom regler om separering av de säkerställda tillgångarna. Separation kan uppnås på olika sätt, t.ex. i balansräkningen, genom ett företag för särskilt ändamål eller på andra sätt. Syftet med separeringen av säkerställda tillgångar är likvärdigt utom räckhåll för andra fordringsägare än investerare i säkerställda obligationer.
- (18) Säkerheternas lokalisering bör också regleras för att säkerställa att investerarens rättigheter kan genomdrivas. Det är också viktigt att medlemsstaterna fastställer regler för sammansättningen av säkerhetsmassan. Dessutom bör krav på täckning anges i detta direktiv utan att det påverkar medlemsstaternas rätt att tillåta andra metoder för att minska risker såsom avseende valutor och räntor. Beräkningen av täckningen och villkoren för att inkludera derivatkontrakt i säkerhetsmassan bör fastställas för att säkerställa att säkerhetsmassor omfattas av samma gemensamma höga kvalitetskrav i hela unionen. Beräkningen av täckningen bör följa principen om nominell täckning för kapitalbeloppet. Medlemsstaterna bör kunna använda en annan beräkningsmetod än principen om nominell täckning, förutsatt att den andra metoden är mer försiktig, närmare bestämt att den inte leder till en högre täckningskvot, där de säkerställda tillgångarna är täljaren och de skulder som är knutna till de säkerställda obligationerna är nämnaren. Medlemsstaterna bör kunna kräva en nivå för övervärde i säkerhetsmassan för säkerställda obligationer utgivna av kreditinstitut lokaliserade i den berörda medlemsstaten som är högre än det täckningskrav som fastställs i detta direktiv.
- (19) I vissa medlemsstater finns det redan krav på att en övervakare av säkerhetsmassan utför särskilda uppgifter som rör godtagbara tillgångars kvalitet och säkerställer att de överensstämmer med nationella krav på täckning. För att harmonisera behandlingen av säkerställda obligationer i hela unionen är det därför viktigt att, när en sådan övervakare krävs enligt det nationella regelverket, dennes uppgifter och ansvar är tydligt definierade. Att det finns en övervakare av säkerhetsmassan påverkar inte de nationella behöriga myndigheternas ansvar att utöva offentlig tillsyn över säkerställda obligationer, särskilt med avseende på efterlevnad av de krav som fastställs i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv.

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 2006/111/EG av den 16 november 2006 om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag samt i vissa företags ekonomiska verksamhet (EUT L 318, 17.11.2006, s. 17).

- (20) I artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013 anges ett antal villkor som ska uppfyllas av säkerställda obligationer som säkras av organ för värdepapperisering. Ett av villkoren handlar om i vilken utsträckning denna typ av säkerställda tillgångar får användas, och begränsar användningen av sådana strukturer till 10 % av beloppet för de utestående säkerställda obligationerna. De behöriga myndigheterna kan frånga detta villkor i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013. I sin översyn av lämpligheten av det undantaget kom kommissionen fram till att möjligheten att använda värdepapperiseringsinstrument eller säkerställda obligationer som säkerställda tillgångar vid utgivning av säkerställda obligationer bör tillåtas endast avseende andra säkerställda obligationer (nedan kallade *koncerninterna strukturer med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan*) och bör tillåtas utan begränsning när det gäller beloppet för utestående säkerställda obligationer. För att garantera optimal transparens bör säkerhetsmassor för externt utgivna säkerställda obligationer inte innehålla internt utgivna säkerställda obligationer från olika kreditinstitut inom samma koncern. Eftersom användningen av koncerninterna strukturer med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan medger ett undantag från de begränsningar för kreditinstituts exponeringar som fastställs i artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013, bör det också krävas att internt och externt utgivna säkerställda obligationer uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 vid tidpunkten för utgivningen eller, i händelse av en efterföljande ändring av kreditkvalitetssteg och med förbehåll för de behöriga myndigheternas godkännande, kreditkvalitetssteg 2. Om de internt eller externt utgivna säkerställda obligationerna upphör att uppfylla detta krav utgör de internt utgivna säkerställda obligationerna inte längre godtagbara tillgångar enligt artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013, och därför omfattas de externt utgivna säkerställda obligationerna från den relevanta säkerhetsmassan inte av undantaget i artikel 129.1b i den förordningen.

Om dessa internt utgivna säkerställda obligationer inte längre uppfyller det relevanta kravet avseende kreditkvalitetssteg, bör de emellertid utgöra godtagbara tillgångar enligt detta direktiv, förutsatt att de uppfyller alla krav som fastställs i detta direktiv, och de externt utgivna säkerställda obligationer som är säkrade med dessa internt utgivna säkerställda obligationer eller andra tillgångar som följer detta direktiv bör därför också kunna använda beteckningen *europaisk säkerställd obligation*. Medlemsstaterna bör ha alternativet att tillåta sådana strukturer. För att det alternativet ska vara tillgängligt för kreditinstitut som tillhör en koncern som är belägen i olika medlemsstater bör därför alla relevanta medlemsstater ha utnyttjat det alternativet och införlivat den relevanta bestämmelsen i sin rätt.

- (21) Det är svårt för mindre kreditinstitut att ge ut säkerställda obligationer eftersom de initiala kostnaderna för att upprätta program för säkerställda obligationer ofta är höga. Likviditet är också särskilt viktigt på marknader för säkerställda obligationer och bestäms i stor utsträckning av antalet utestående obligationer. Det är därför lämpligt att tillåta gemensam finansiering mellan två eller flera kreditinstitut i syfte att även mindre institut ska kunna ge ut säkerställda obligationer. Detta skulle göra det möjligt för flera kreditinstitut att föra samman säkerställda tillgångar såsom säkerställda tillgångar för säkerställda obligationer som getts ut av ett enskilt kreditinstitut, och även underlätta utgivning av säkerställda obligationer i de medlemsstater där det för närvarande inte finns någon välutvecklad marknad för säkerställda obligationer. Kraven för att använda avtal om gemensam finansiering bör säkerställa att säkerställda tillgångar som säljs eller, om en medlemsstat har tillåtit detta alternativ, överförs genom avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG⁽¹²⁾ till de utgivande kreditinstituten uppfyller unionsrättens krav avseende kvalificering och separation för säkerställda tillgångar.
- (22) Information om säkerhetsmassan som ligger bakom en säkerställd obligation är central för den typen av finansiellt instrument eftersom sådan kunskap ökar jämförbarheten och gör det möjligt för investerarna att utföra nödvändig riskbedömning. Unionsrätten innehåller regler om upprättande, godkännande och spridning av prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds allmänheten eller tas upp till handel på en reglerad marknad som är belägen eller bedriver verksamhet inom en medlemsstat. Flera olika initiativ som rör krav på offentliggörande av upplysningar till investerare i säkerställda obligationer har över tiden tagits fram av nationella lagstiftare och marknadsaktörer för att komplettera sådan unionsrätt. Det är emellertid nödvändigt att i unionsrätten precisera en gemensam lägsta nivå på upplysningar som investerarna bör ha tillgång till innan eller vid den tidpunkt då de köper säkerställda obligationer. Medlemsstaterna bör tillåtas att komplettera dessa minimikrav med ytterligare bestämmelser.

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

- (23) För att säkerställa skyddet för investerare i säkerställda obligationer är det centralt att minska instrumentets likviditetsrisk. Detta är avgörande för att säkerställa en planerlig återbetalning av de skulder som är knutna till den säkerställda obligationen. Det är därför lämpligt att införa krav på en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan för att minska riskerna för likviditetsbrist, som till exempel löptids- och räntesatsobalanser, inställda betalningar, blandning av risker, betalningsförpliktelser kopplade till derivatkontrakt och andra operativa skulder som förfaller inom programmet för säkerställda obligationer. Kreditinstitutet kan hamna i situationer där det blir svårt att uppfylla kravet på en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan, till exempel under stressperioder då bufferten används för att täcka utflöden. De behöriga myndigheter som utsetts enligt detta direktiv bör övervaka efterlevnaden av kravet på en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan och, vid behov, vidta åtgärder för att säkerställa att kreditinstitutet uppfyller kravet på en buffert. Likviditetsbufferten i säkerhetsmassan skiljer sig från de allmänna likviditetskraven på kreditinstitut enligt andra unionsrättsakter på så sätt att likviditetsbufferten är direkt kopplad till säkerhetsmassan och är till för att minska likviditetsrisker som är specifika just för den. För att minska regleringsbördan bör medlemsstaterna kunna tillåta att detta samordnas med likviditetskrav som fastställs i andra unionsrättsakter och som har andra syften än likviditetsbufferten i säkerhetsmassan. Medlemsstaterna bör därför kunna besluta att, fram till det datum då de unionsrättsakterna ändras, kravet på en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan ska vara tillämpligt endast om inga andra likviditetskrav åläggs kreditinstitutet enligt unionsrätten under den period som omfattas av sådana andra krav.

Sådana beslut bör undvika att kreditinstitut blir skyldiga att täcka samma utflöden med olika likvida tillgångar under samma period. Möjligheten för medlemsstaterna att besluta att inte tillämpa kravet på en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan bör bedömas på nytt i samband med framtida ändringar av likviditetskraven för kreditinstitut enligt unionsrätten, inklusive den tillämpliga delegerade förordning som antas enligt artikel 460 i förordning (EU) nr 575/2013. Likviditetsrisker kan hanteras på annat sätt än genom att tillhandahålla likvida tillgångar, till exempel genom utgivning av säkerställda obligationer med förlängningsbara löptidsstrukturer där de utlösande faktorerna åtgärdar likviditetsbrister eller stress. I sådana fall bör medlemsstaterna kunna tillåta att beräkningen av likviditetsbufferten baseras på den säkerställda obligationens slutliga förfallodag, med hänsyn till möjliga förlängningar av löptiden, varvid de utlösande faktorerna åtgärdar likviditetsrisker. Dessutom bör medlemsstaterna kunna tillåta att likviditetskraven på säkerhetsmassan inte tillämpas på säkerställda obligationer som omfattas av matchningskrav, där inkommande betalningar avtalsenligt förfaller till betalning före utgående betalningar och placeras i högljka tillgångar under tiden.

- (24) I ett antal medlemsstater har innovativa strukturer för löptidsprofiler utvecklats för att hantera potentiella likviditetsrisker, inbegripet löptidsobalanser. Det kan till exempel röra sig om att göra det möjligt att förlänga den ursprungliga löptiden för den säkerställda obligationen med en viss tid eller tillåta att kassaflödena från säkerställda tillgångar går direkt till investerarna i de säkerställda obligationerna. För att harmonisera förlängningsbara löptidsstrukturer i hela unionen är det viktigt att fastställa på vilka villkor medlemsstaterna kan tillåta dessa strukturer, så att det säkerställs att de inte är alltför komplexa och inte utsätter investerarna för högre risk. En viktig del av dessa villkor är att säkerställa att kreditinstitutet inte kan förlänga löptiden efter eget gottfinnande. En förlängning av löptiden bör vara tillåten endast om objektiva och klart definierade utlösande händelser som fastställs i nationell rätt har inträffat eller förväntas inträffa inom en snar framtid. Sådana utlösande händelser bör syfta till att förhindra fallissemang, t.ex. genom att åtgärda likviditetsbrist, marknadsmisslyckanden eller marknadsstörningar. Förlängningar skulle också kunna underlätta en ordnad avveckling av kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer genom att tillåta förlängningar i händelse av insolvens eller resolution för att undvika en utförsäljning av tillgångar.
- (25) Ett särskilt regelverk för offentlig tillsyn är ett av de element som definierar säkerställda obligationer enligt artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG. Av direktivet framgår dock inte hur tillsynen ska vara utformad, vad den ska innefatta eller vilka myndigheter som bör ansvara för att utöva den. Det är därför viktigt att harmonisera beståndsdelarna i den offentliga tillsynen över säkerställda obligationer och att tydligt ange uppgifter och ansvar för de nationella behöriga myndigheter som ska utöva den.
- (26) Eftersom den offentliga tillsynen över säkerställda obligationer skiljer sig från tillsynen över kreditinstitut i unionen bör medlemsstaterna kunna utse andra behöriga nationella myndigheter för att utöva offentlig tillsyn över säkerställda obligationer än de behöriga myndigheter som utövar den allmänna tillsynen över kreditinstitutet. För att säkerställa att den offentliga tillsynen över säkerställda obligationer utövas på ett enhetligt sätt i hela unionen är det emellertid nödvändigt att ställa krav på att de behöriga myndigheter som utövar offentlig tillsyn över säkerställda obligationer gör detta i nära samarbete med dem som utövar den allmänna tillsynen över kreditinstitutet samt med resolutionsmyndigheten, i tillämpliga fall.

- (27) I den offentliga tillsynen över säkerställda obligationer bör ingå att bevilja kreditinstitut tillstånd att ge ut säkerställda obligationer. Eftersom endast kreditinstitut bör tillåtas ge ut säkerställda obligationer bör en grundförutsättning för tillståndet vara att institutet är auktoriserat att agera som kreditinstitut. Medan det i medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen är Europeiska centralbankens uppgift att auktorisera kreditinstitut i enlighet med artikel 4.1 a i rådets förordning (EU) nr 1024/2013⁽¹⁾, bör endast de myndigheter som utsetts enligt detta direktiv vara behöriga att bevilja tillstånd att ge ut säkerställda obligationer och utöva offentlig tillsyn över säkerställda obligationer. Detta direktiv bör följaktligen fastställa de villkor under vilka kreditinstitut som är auktoriserade enligt unionsrätten ska kunna få tillstånd att ge ut säkerställda obligationer.
- (28) Tillståndets omfattning bör vara kopplat till programmet för säkerställda obligationer. Det programmet bör vara föremål för tillsyn enligt detta direktiv. Ett kreditinstitut kan ha mer än ett program för säkerställda obligationer. I detta fall bör det krävas ett separat tillstånd för varje program. Ett program för säkerställda obligationer kan omfatta en eller flera säkerhetsmassor. Flera säkerhetsmassor eller olika utgivningar (olika ISIN-koder (*International Securities Identification Number*)) inom samma program för säkerställda obligationer innebär inte nödvändigtvis att det finns flera olika program för säkerställda obligationer.
- (29) Nya tillstånd bör inte krävas för befintliga program för säkerställda obligationer när de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv blir tillämpliga. Vad gäller säkerställda obligationer utgivna inom ramen för befintliga program för säkerställda obligationer efter tillämpningsdatumet för de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv bör dock kreditinstitut efterleva alla krav som fastställs i detta direktiv. Efterlevnaden av kraven bör övervakas av de behöriga myndigheter som utsetts enligt detta direktiv som en del av offentlig tillsyn över säkerställda obligationer. Medlemsstaterna kan enligt nationell rätt ge vägledning om förfarandet för bedömningen av efterlevnaden efter den dag från och med vilken medlemsstaterna ska tillämpa de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv. De behöriga myndigheterna bör kunna se över ett program för säkerställda obligationer och bedöma behovet av en ändring av tillståndet för det programmet. Ett sådant behov av förändring kan bero på betydande förändringar i affärsmodellen för det kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer, till exempel till följd av en ändring av det nationella regelverket för säkerställda obligationer eller till följd av beslut som fattats av kreditinstitutet. Sådana ändringar kan anses vara väsentliga om de kräver en ny bedömning av de villkor under vilka tillståndet att ge ut säkerställda obligationer beviljades.
- (30) När en medlemsstat föreskriver att en särskild förvaltare ska utses bör den kunna fastställa regler om behörighet och operativa krav för sådana särskilda förvaltare. Dessa regler skulle kunna utesluta möjligheten för den särskilda förvaltaren att ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel från konsumenter och icke-professionella investerare, men tillåta mottagande av insättningar eller andra återbetalbara medel endast från professionella investerare.
- (31) För att säkerställa att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer lever upp till sina skyldigheter och för att säkerställa lika behandling och regelefterlevnad i hela unionen, bör medlemsstaterna vara skyldiga att föreskriva administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna bör också ha möjlighet att föreskriva straffrättsliga påföljder i stället för administrativa sanktioner. Medlemsstater som väljer att föreskriva straffrättsliga påföljder bör anmäla de relevanta straffrättsliga bestämmelserna till kommissionen.
- (32) Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som medlemsstaterna föreskriver bör uppfylla vissa centrala krav i förhållande till sanktionernas eller åtgärdernas adressater, kriterier som ska beaktas när de tillämpas, krav på offentliggörande som gäller för de behöriga myndigheter som utövar offentlig tillsyn över säkerställda obligationer, befogenhet att ålägga sanktioner samt nivån på de administrativa sanktionsavgifter som kan åläggas. Innan beslut fattas om åläggande av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder bör adressaten ges möjlighet att höras. Medlemsstaterna bör dock kunna införa undantag från rätten att höras i fråga om andra administrativa åtgärder än administrativa sanktioner. Ett sådant undantag bör begränsas till fall av överhängande fara där brådskande åtgärder är nödvändiga för att förhindra betydande förluster för tredje parter såsom investerare i säkerställda obligationer eller för att förhindra eller avhjälpa betydande skador på det finansiella systemet. I sådana fall bör adressaten ges möjlighet att höras efter det att åtgärden har ålagts.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

- (33) Medlemsstaterna bör vara skyldiga att säkerställa att de behöriga myndigheter som utövar offentlig tillsyn över säkerställda obligationer tar hänsyn till alla relevanta omständigheter för att säkerställa en enhetlig tillämpning av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder i unionen när de fastställer vilken typ av administrativa sanktioner eller administrativa åtgärder som ska påföras och nivån på sanktionerna. Medlemsstaterna skulle kunna inkludera administrativa åtgärder i samband med förlängningen av löptiden inom ramen för förlängningsbara löptidsstrukturer. I fall då medlemsstater föreskriver sådana åtgärder skulle dessa åtgärder kunna göra det möjligt för behöriga myndigheter att ogiltigförklara en förlängning av löptiden och fastställa villkor för ett sådant ogiltigförklarande för att åtgärda den situation där ett kreditinstitut förlänger löptiden i strid med de objektiva utlösande faktorer som fastställs i nationell rätt, eller för att säkerställa finansiell stabilitet och investerarskydd.
- (34) För att upptäcka potentiella överträdelse av kraven för utgivning och marknadsföring av säkerställda obligationer bör de behöriga myndigheter som utövar offentlig tillsyn över sådana obligationer ges nödvändiga utredningsbefogenheter och ha effektiva system för att uppmuntra rapportering av potentiella eller faktiska överträdelse. Systemen bör inte påverka rätten till försvar för varje person eller enhet som påverkas negativt av utövandet av dessa befogenheter och av dessa system.
- (35) De behöriga myndigheter som utövar offentlig tillsyn över säkerställda obligationer bör också ha befogenhet att ålägga administrativa sanktioner och anta andra administrativa åtgärder för att säkerställa största möjliga handlingsutrymme vid en överträdelse och för att bidra till att förhindra nya överträdelse, oavsett om åtgärderna betraktas som administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder enligt nationell rätt. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva sanktioner utöver dem som anges i detta direktiv.
- (36) Befintlig nationell rätt om säkerställda obligationer kännetecknas av att de omfattas av detaljerad reglering på nationell nivå och tillsyn över utgivning av och program för säkerställda obligationer för att säkerställa att de rättigheter som tillkommer investerare i säkerställda obligationer hela tiden respekteras. I denna tillsyn ingår fortlöpande övervakning av programmets olika delar, kraven på täckning och säkerhetsmassans kvalitet. Att investerarna har tillgång till adekvat information om det rättsliga regelverket för säkerställda obligationer är ett väsentligt inslag i investerarskyddet. Det är därför lämpligt att säkerställa att de behöriga myndigheterna regelbundet offentliggör information om de bestämmelse i nationell rätt som införlivar detta direktiv och om hur de utövar den offentliga tillsynen över säkerställda obligationer.
- (37) Säkerställda obligationer marknadsförs för närvarande i unionen med nationella benämningar och beteckningar av vilka vissa är väletablerade medan andra inte är det. Det förefaller därför lämpligt att tillåta att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer i unionen använder en särskild beteckning – *europaisk säkerställd obligation* – när de säljer säkerställda obligationer till investerare både i unionen och tredjeland, under förutsättning att de säkerställda obligationerna uppfyller de krav som fastställs i detta direktiv. Om sådana säkerställda obligationer också uppfyller de krav som fastställs i artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013 bör kreditinstituten tillåtas att använda beteckningen *europaisk säkerställd obligation (premium)*. Denna beteckning, som indikerar att specifika kompletterande krav har uppfyllts vilket ger en förstärkt och välkänd kvalitet, kan vara attraktiv även i medlemsstater med väletablerade nationella beteckningar. De två beteckningarna *europaisk säkerställd obligation* och *europaisk säkerställd obligation (premium)* syftar till att göra det lättare för investerarna att bedöma kvaliteten på de säkerställda obligationerna, vilket gör dem mer intressanta som placeringsalternativ både inom och utanför unionen. Användningen av dessa två beteckningar bör dock vara frivillig och medlemsstaterna bör kunna behålla sina egna nationella regelverk för benämningar och beteckningar parallellt med dessa två beteckningar.
- (38) För att utvärdera tillämpningen av detta direktiv bör kommissionen i nära samarbete med EBA övervaka utvecklingen för säkerställda obligationer i unionen och rapportera till Europaparlamentet och rådet om nivån på investerarskyddet och om utvecklingen av marknaderna för säkerställda obligationer. Rapporten bör också studera utvecklingen när det gäller de tillgångar som ställs som säkerhet vid utgivning av säkerställda obligationer. Eftersom användningen av förlängningsbara löptidsstrukturer har ökat bör kommissionen också rapportera till Europaparlamentet och rådet om hur det fungerar med säkerställda obligationer med förlängningsbara löptidsstrukturer och om riskerna och fördelarna med utgivning av sådana säkerställda obligationer.

- (39) En ny klass av finansiella instrument med namnet "europeiska säkrade skuldpaper" (ESN-papper) som täcks av tillgångar som är mer riskabla än offentliga exponeringar och hypotekslån och som inte är godtagbara säkerställda tillgångar enligt detta direktiv har föreslagits av marknadsaktörer och andra som ytterligare ett instrument för banker för att finansiera den reala ekonomin. Kommissionen konsulterade EBA den 3 oktober 2017 för en bedömning av i vilken utsträckning ESN-papper kunde använda sådan bästa praxis som definierats av EBA för traditionella säkerställda obligationer, lämplig riskhantering av ESN-papper och möjliga effekter av utgivning av ESN-papper på tillgångsinteckningar i bankernas balansräkningar. Som svar på detta lade EBA fram en rapport den 24 juli 2018. Parallellt med EBA:s rapport offentliggjorde kommissionen en studie den 12 oktober 2018. I kommissionens studie och EBA:s rapport drogs slutsatsen att en ytterligare bedömning av till exempel den regleringstekniska behandlingen var nödvändig. Kommissionen bör därför fortsätta att bedöma huruvida en lagstiftningsram för ESN-papper skulle vara lämplig och lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet om sina slutsatser, tillsammans med ett lagstiftningsförslag om så är lämpligt.
- (40) Det finns för närvarande ingen likvärdighetsordning inom ramen för vilken unionen skulle kunna erkänna likvärdighet för säkerställda obligationer som getts ut av kreditinstitut i tredjeländer, förutom när det gäller tillsyn där förmånlig behandling avseende likviditetskraven beviljas för vissa obligationer från tredjeländer under särskilda villkor. Kommissionen bör därför i nära samarbete med EBA bedöma om det finns behov av och om det är relevant att införa en likvärdighetsordning för utgivare och investerare i tredjeländer när det gäller säkerställda obligationer. Senast två år efter den dag då medlemsstaterna ska börja tillämpa de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv bör kommissionen lägga fram en rapport om detta för Europaparlamentet och rådet, tillsammans med ett lagstiftningsförslag om så är lämpligt.
- (41) Typiskt för säkerställda obligationer är att de har en planerad löptid på flera år. Det är därför nödvändigt med övergångsbestämmelser för att säkerställa att säkerställda obligationer som getts ut före den 8 juli 2022 inte påverkas. Säkerställda obligationer som getts ut före det datumet bör därför även fortsättningsvis fortlöpande uppfylla kraven i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG och undantas från de flesta av de nya krav som fastställs i det här direktivet. Sådana säkerställda obligationer bör kunna fortsätta att benämnas säkerställda obligationer förutsatt att deras efterlevnad av artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG, som var tillämplig vid tidpunkten för deras utgivning, och av de krav i det här direktivet som är tillämpliga på dem är föremål för tillsyn av de behöriga myndigheter som utsetts enligt det här direktivet. Denna tillsyn bör inte omfatta de krav i det här direktivet från vilka sådana säkerställda obligationer är undantagna. I vissa medlemsstater är ISIN-koder öppna under en längre period, vilket gör det möjligt att ge ut säkerställda obligationer fortlöpande inom ramen för den koden i syfte att öka volymen (utgivningens storlek) för den säkerställda obligationen (on tap-emissioner). Övergångsåtgärderna bör omfatta on tap-emissioner av säkerställda obligationer inom ramen för ISIN-koder som öppnades före den 8 juli 2022, med förbehåll för ett antal begränsningar.
- (42) I och med fastställandet av ett enhetligt regelverk för säkerställda obligationer bör beskrivningen av säkerställda obligationer i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG ändras. I direktiv 2014/59/EU definieras säkerställda obligationer genom en hänvisning till artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG. Eftersom den definitionen bör ändras bör direktiv 2014/59/EU också ändras. Vidare, för att undvika att påverka säkerställda obligationer som har getts ut i enlighet med artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG före den 8 juli 2022 bör de säkerställda obligationerna fortsätta att benämnas säkerställda obligationer till dess att de löper ut. Direktiven 2009/65/EG och 2014/59/EU bör därför ändras i enlighet med detta.
- (43) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽¹⁴⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.
- (44) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att fastställa ett gemensamt regelverk för säkerställda obligationer för att säkerställa att de strukturella karaktärsdragen hos säkerställda obligationer i hela unionen motsvarar den lägre riskprofil som ligger till grund för förmånsbehandling i unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av behovet av att utveckla marknaden för säkerställda obligationer och

(14) EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

främja gränsöverskridande investeringar i unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- (45) Europeiska centralbanken har hörts och avgav sitt yttrande den 22 augusti 2018.
- (46) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽¹⁵⁾, och avgav sitt yttrande den 12 oktober 2018.
- (47) Kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer behandlar stora mängder personuppgifter. Sådan behandling bör alltid uppfylla kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁶⁾. På samma sätt bör EBA:s behandling av personuppgifter när den, i enlighet med kraven i detta direktiv, upprätthåller en central databas över administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som de nationella behöriga myndigheterna meddelar den om, utföras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ⁽¹⁷⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs regler om investerarskydd avseende följande:

1. Krav för utgivning av säkerställda obligationer.
2. Strukturella egenskaper hos säkerställda obligationer.
3. Offentlig tillsyn över säkerställda obligationer.
4. Krav på offentliggörande när det gäller säkerställda obligationer.

Artikel 2

Tillämpningsområde

Detta direktiv tillämpas på säkerställda obligationer som ges ut av kreditinstitut som är etablerade i unionen.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. *säkerställd obligation*: en skuldförbindelse som ges ut av ett kreditinstitut i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar de obligatoriska kraven i detta direktiv och som säkras av säkerställda tillgångar som investerare i säkerställda obligationer har en direkt fordran på i egenskap av prioriterade fordringsägare,

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

2. *program för säkerställda obligationer*: de strukturella egenskaperna hos en utgivning av säkerställda obligationer som fastställs genom lagstadgade regler och avtalsvillkor, i enlighet med det tillstånd som beviljats det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna,
3. *säkerhetsmassa*: en tydligt definierad uppsättning tillgångar som säkrar de betalningsförpliktelser som är kopplade till säkerställda obligationer och som är separerade från andra tillgångar som innehas av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna,
4. *säkerställda tillgångar*: tillgångar som ingår i en säkerhetsmassa,
5. *säkerheter*: fysiska tillgångar och tillgångar i form av exponeringar som säkrar de säkerställda tillgångarna,
6. *separering*: de åtgärder som vidtas av ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer i syfte att identifiera säkerställda tillgångar och placera dem rättsligt utom räckhåll för andra fordringsägare än investerare i säkerställda obligationer och motparter i derivatkontrakt,
7. *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013,
8. *specialiserat hypotekslåneinstitut*: ett kreditinstitut som finansierar lån endast eller huvudsakligen genom utgivning av säkerställda obligationer, som enligt lag får vara verksamt enbart inom hypotekslån och lån till den offentliga sektorn, och som inte får ta emot insättningar men som tar emot andra återbetalbara medel från allmänheten,
9. *automatisk tidigareläggning*: en situation där en säkerställd obligation automatiskt förfaller och ska återbetalas med omedelbar verkan i händelse av utgivarens insolvens eller resolution och för vilken investerarna i den säkerställda obligationen har ett verkställbart krav på återbetalning vid en tidpunkt som infaller före den ursprungliga förfallodagen,
10. *marknadsvärde*: när det gäller fast egendom, marknadsvärde enligt definitionen i artikel 4.1.76 i förordning (EU) nr 575/2013,
11. *pantlånsvärde*: när det gäller fast egendom, pantlånsvärde enligt definitionen i artikel 4.1.74 i förordning (EU) nr 575/2013,
12. *primärtillgångar*: dominerande säkerställda tillgångar som avgör säkerhetsmassans typ,
13. *sekundära tillgångar*: säkerställda tillgångar som bidrar till kraven på täckning men som inte är primärtillgångar,
14. *övervärde i säkerhetsmassan*: den totala lagstadgade, avtalsenliga eller frivilliga nivå på säkerhet som överstiger det täckningskrav som fastställs i artikel 15,
15. *matchningskrav*: regler som kräver att betalningsflöden mellan skulder och tillgångar, som förfaller till betalning, matchas genom att det i avtal säkerställs att betalningar från låntagare och motparter i derivatkontrakt förfaller innan utbetalning görs till investerare i säkerställda obligationer och motparterna i derivatkontrakt, att de mottagna beloppen uppgår till ett värde som minst motsvarar de utbetalningar som ska göras till investerare i säkerställda obligationer och motparter i derivatkontrakt samt att de belopp som tas emot från låntagare och motparter i derivatkontrakt inkluderas i säkerhetsmassan i enlighet med artikel 16.3 till dess att utbetalningarna ska göras till investerarna i säkerställda obligationer och motparterna i derivatkontrakt,
16. *nettolikviditetsutflöde*: alla betalningar som förfaller en viss dag, inklusive kapitalbelopp och räntebetalningar och betalningar enligt derivatkontrakt inom programmet för säkerställda obligationer, efter avdrag av alla inflöden av betalningar som förfaller samma dag för fordringar avseende de säkerställda tillgångarna,
17. *förlängningsbar löptidsstruktur*: en mekanism som ger möjlighet att förlänga den planerade löptiden för säkerställda obligationer under en förutbestämd tid och i händelse av att en specifik utlösande faktor inträffar,
18. *offentlig tillsyn över säkerställda obligationer*: tillsyn över program för säkerställda obligationer för att säkerställa att kraven för utgivning av säkerställda obligationer efterlevs och upprätthålls,
19. *särskild förvaltare*: den person eller enhet som har utnämnts för att förvalta ett program för säkerställda obligationer i händelse av insolvens i ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer inom ramen för programmet, eller när det har fastställts att ett sådant kreditinstitut fallerar eller sannolikt kommer att falla enligt artikel 32.1 i direktiv 2014/59/EU eller, i undantagsfall, om den relevanta behöriga myndigheten fastställer att det finns en allvarlig risk för att detta kreditinstitut inte kan fungera korrekt,
20. *resolution*: resolution enligt definitionen i artikel 2.1.1 i direktiv 2014/59/EU,

21. *koncern*: grupp enligt definitionen i artikel 4.1.138 i förordning (EU) nr 575/2013,
22. *offentliga företag*: offentliga företag enligt definitionen i artikel 2 b i kommissionens direktiv 2006/111/EG.

AVDELNING II

STRUKTURELLA EGENSKAPER HOS SÄKERSTÄLLDA OBLIGATIONER

KAPITEL 1

”Dual recourse” och konkursskydd

Artikel 4

”Dual recourse”

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler som ger investerare i säkerställda obligationer och motparter i derivatkontrakt som uppfyller kraven i artikel 11 rätt till följande fordringar:
 - a) En fordran på det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna.
 - b) I händelse av insolvens eller resolution i det kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer: en prioriterad fordran på kapitalbeloppet och upplupen och framtida ränta från säkerställda tillgångar.
 - c) I händelse av insolvens i det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna, och om de prioriterade fordringar som avses i led b inte kan tillgodoses fullt ut: en fordran på kreditinstitutets konkursbo som likställs med kreditinstitutets vanliga fordringsägare som saknar säkerhet, vilka fastställs i enlighet med den nationella rätt som reglerar rangordningen vid normala insolvensförfaranden.
2. De fordringar som avses i punkt 1 ska vara begränsade till de fulla betalningsförpliktelser som är kopplade till de säkerställda obligationerna.
3. För tillämpningen av punkt 1 c i denna artikel får medlemsstaterna i händelse av insolvens i ett specialiserat hypoteklåneinstitut fastställa regler som ger investerarna i de säkerställda obligationerna och motparter i derivatkontrakt som uppfyller kraven i artikel 11 en fordran som är prioriterad i förhållande till det specialiserade hypoteklåneinstitutets vanliga fordringsägare som saknar säkerhet, vilka fastställs i enlighet med den nationella rätt som reglerar rangordningen vid normala insolvensförfaranden, men som är efterställd alla andra prioriterade fordringsägare.

Artikel 5

Konkursskydd när det gäller säkerställda obligationer

Medlemsstaterna ska säkerställa att de betalningsförpliktelser som är kopplade till säkerställda obligationer inte görs till föremål för automatisk tidigareläggning vid insolvens i eller resolution av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna.

KAPITEL 2

Säkerhetsmassa och täckning

Avsnitt I

Godtagbara tillgångar

Artikel 6

Godtagbara säkerställda tillgångar

1. Medlemsstaterna ska kräva att säkerställda obligationer vid varje given tidpunkt är säkrade med
 - a) tillgångar som är godtagbara enligt artikel 129.1 i förordning (EU) nr 575/2013, förutsatt att det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna uppfyller kraven i artikel 129.1a–129.3 i den förordningen,
 - b) högkvalitativa säkerställda tillgångar som säkerställer att det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna har en betalningsfordran enligt punkt 2 och som säkras med säkerheter enligt punkt 3, eller
 - c) tillgångar i form av lån till eller garantier av offentliga företag, med förbehåll för punkt 4 i denna artikel.
2. Den betalningsfordran som avses i punkt 1 b ska uppfylla följande rättsliga krav:
 - a) Tillgången representerar en betalningsfordran på belopp som har ett minimivärde som kan fastställas vid varje given tidpunkt, som är rättsligt giltig och verkställbar, som inte omfattas av andra villkor än att fordringen förfaller till betalning vid en framtida tidpunkt, och som är säkrad genom ett hypotek, en inteckning, en panträtt eller annan garanti.
 - b) Hypotek, inteckningar, panträtt eller andra garantier som säkrar betalningsfordringen är verkställbara.
 - c) Alla rättsliga krav för att upprätta hypotek, inteckningar, panträtt eller garantier som säkrar betalningsfordringen är uppfyllda.
 - d) Hypotek, inteckningar, panträtt eller garantier som säkrar betalningsfordringen är sådana att det är möjligt för det kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer att driva in fordringens värde utan onödigt dröjsmål.

Medlemsstaterna ska kräva att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer utvärderar verkställbarheten av betalningsfordringar och förmågan att realisera säkerheter innan de inkluderar dem i säkerhetsmassan.

3. De säkerheter som avses i punkt 1 b ska uppfylla ett av följande krav:
 - a) För fysiska säkerheter, att det finns värderingsstandarder som är allmänt accepterade bland experter och som är lämpliga för den berörda fysiska säkerheten, och att det finns ett offentligt register där ägande av och fordringar på dessa fysiska säkerheter registreras.
 - b) För tillgångar i form av exponeringar, att exponeringsmotpartens säkerhet och sundhet följer av beskattningsrätt eller av det faktum att den är underställd en löpande offentlig tillsyn av att motparten drivs på ett sunt sätt och att den är finansiellt solvent.

Sådana fysiska säkerheter som avses i första stycket a i denna punkt ska bidra till att täcka skulder som är knutna till den säkerställda obligationen upp till det lägsta kapitalbeloppet av panträttarna kombinerade med eventuella tidigare panträtt och 70 % av värdet av dessa säkerheter i form av fysiska säkerheter. Sådana fysiska säkerheter som avses i första stycket a i denna punkt och som säkrar tillgångar enligt punkt 1 a ska inte behöva uppfylla gränsen på 70 % eller gränsvärdena i artikel 129.1 i förordning (EU) nr 575/2013.

Om det för tillämpningen av första stycket a i denna punkt inte finns något offentligt register för en viss fysisk säkerhet, får medlemsstaterna föreskriva en alternativ form av certifiering av ägandet av och fordringar på den fysiska säkerheten, i den mån den formen av certifiering tillhandahåller skydd som är jämförbart med det skydd som ges av ett offentligt register i den mening att det, i enlighet med den berörda medlemsstatens rätt, tillåter tredje parter att få tillgång till information som gäller identifieringen av den intecknade fysiska säkerheten, ägandet, dokumentationen och inteckningar, samt möjligheten att göra säkerhetsrätter gällande.

4. För tillämpningen av punkt 1 c ska säkerställda obligationer som är säkrade med lån till eller garantier av offentliga företag som primärtillgångar omfattas av en miniminivå på 10 % övervärde i säkerhetsmassan, och av samtliga följande villkor:

- a) De offentliga företagen tillhandahåller grundläggande offentliga tjänster med stöd av en licens, en koncession eller någon annan form av uppdrag som de tilldelats av en offentlig myndighet.
- b) De offentliga företagen är föremål för offentlig tillsyn.
- c) De offentliga företagen har tillräckliga inkomstgenererande befogenheter, som säkerställs av att dessa offentliga företag
 - i) är tillräckligt flexibla så att de kan ta ut och höja avgifter, kostnader och fordringsbelopp för den tjänst som tillhandahålls i syfte att säkerställa sin finansiella sundhet och solvens,
 - ii) erhåller tillräckliga bidrag på lagstadgad grund för att säkerställa sin finansiella sundhet och solvens i utbyte mot att de tillhandahåller grundläggande offentliga tjänster, eller
 - iii) har ingått ett avtal om resultatöverföring med en offentlig myndighet.

5. Medlemsstaterna ska fastställa regler avseende metoden och förfarandet för värderingen av fysiska säkerheter som säkrar tillgångar enligt punkt 1 a och b. Dessa regler ska åtminstone säkerställa följande:

- a) För varje fysisk säkerhet, att en aktuell värdering på eller under marknadsvärdet eller pantlånevärdet föreligger när den säkerställda tillgången inkluderas i säkerhetsmassan.
- b) Att värderingen görs av en värderingsman som har de kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter som krävs.
- c) Att värderingsmannen är oberoende i förhållande till kreditbeslutsprocessen, inte tar med spekulativa faktorer i bedömningen av värdet av den fysiska säkerheten och dokumenterar värdet av den fysiska säkerheten på ett klart och tydligt sätt.

6. Medlemsstaterna ska kräva att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer har rutiner för att övervaka att de fysiska säkerheter som säkrar tillgångar enligt punkt 1 a och b i denna artikel har lämplig skadeförsäkring och att försäkringsfordran är separerad i enlighet med artikel 12.

7. Medlemsstaterna ska kräva att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer dokumenterar de säkerställda tillgångar som avses i punkt 1 a och b och huruvida deras utlåningspolicier är förenliga med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar den här artikeln.

8. Medlemsstaterna ska fastställa regler som säkerställer riskspridning i säkerhetsmassan med avseende på granularitetsnivå och materiell koncentration för tillgångar som inte är godtagbara enligt punkt 1 a.

Artikel 7

Säkerheter som är lokaliserade utanför unionen

1. Med förbehåll för punkt 2 får medlemsstaterna tillåta kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer att i säkerhetsmassan inkludera tillgångar som säkras av säkerheter lokaliserade utanför unionen.

2. Medlemsstaterna som tillåter att de tillgångar som avses i punkt 1 inkluderas ska säkerställa investerarskydd genom att kräva att kreditinstitutet kontrollerar att dessa säkerheter uppfyller alla krav i artikel 6. Medlemsstaterna ska säkerställa

att dessa säkerheter erbjuder en säkerhetsnivå som är likvärdig med den som gäller för säkerheter som är lokaliserade i unionen och säkerställa att realisering av dessa säkerheter är rättsligt verkställbar på ett sätt som är likvärdigt med vad som gäller för realisering av säkerheter som är lokaliserade inom unionen.

Artikel 8

Koncerninterna strukturer med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan

Medlemsstaterna får fastställa regler om användning av koncerninterna strukturer med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan enligt vilka säkerställda obligationer som ges ut av ett kreditinstitut som tillhör en koncern (nedan kallade *internt utgivna säkerställda obligationer*) används som säkerställda tillgångar för extern utgivning av säkerställda obligationer av ett annat kreditinstitut som tillhör samma koncern (nedan kallade *externt utgivna säkerställda obligationer*). Dessa regler ska inkludera minst följande krav:

- a) De internt utgivna säkerställda obligationerna säljs till det kreditinstitut som ger ut de externt utgivna säkerställda obligationerna.
- b) De internt utgivna säkerställda obligationerna används som säkerställda tillgångar i säkerhetsmassan för de externt utgivna säkerställda obligationerna och redovisas i balansräkningen för det kreditinstitut som ger ut de externt utgivna säkerställda obligationerna.
- c) Säkerhetsmassan för de externt utgivna säkerställda obligationerna innehåller endast internt utgivna säkerställda obligationer som har getts ut av ett enskilt kreditinstitut inom koncernen.
- d) Det kreditinstitut som ger ut de externt utgivna säkerställda obligationerna har för avsikt att sälja dem till investerare i säkerställda obligationer utanför koncernen.
- e) Både de internt och de externt utgivna säkerställda obligationerna uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 enligt vad som avses i del tre avdelning II kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013 vid tidpunkten för utgivningen och är säkrade genom godtagbara säkerställda tillgångar enligt artikel 6 i detta direktiv.
- f) Vid gränsöverskridande koncerninterna strukturer med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan ska de säkerställda tillgångarna för de internt utgivna säkerställda obligationerna uppfylla kraven avseende godtagbarhet och täckning för de externt utgivna säkerställda obligationerna.

Vid tillämpning av första stycket e i den här artikeln får behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 tillåta att säkerställda obligationer som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 2 efter en ändring som resulterar i en sänkning av de säkerställda obligationernas kreditkvalitetssteg fortsätter att vara en del av en koncernintern struktur med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan, förutsatt att dessa behöriga myndigheter fastställer att ändringen av kreditkvalitetssteget inte beror på en överträdelse av kraven för tillstånd enligt de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 19.2. De behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 ska därefter underrätta EBA om alla beslut som fattas i enlighet med det här stycket.

Artikel 9

Gemensam finansiering

1. Medlemsstaterna ska tillåta att godtagbara säkerställda tillgångar som härrör från ett kreditinstitut och som har köpts av ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer används som säkerställda tillgångar för utgivning av säkerställda obligationer.

Medlemsstaterna ska reglera sådana köp för att säkerställa att kraven i artiklarna 6 och 12 är uppfyllda.

2. Utan att det påverkar det krav som anges i punkt 1 andra stycket i den här artikeln får medlemsstaterna tillåta överföringar genom ett avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt direktiv 2002/47/EG.

3. Utan att det påverkar det krav som anges i punkt 1 andra stycket får medlemsstaterna också tillåta att tillgångar som härrör från ett företag som inte är ett kreditinstitut används som säkerställda tillgångar. Medlemsstater som utnyttjar denna möjlighet ska kräva att det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna antingen bedömer kreditgivningsstandarderna i det företag från vilket de säkerställda tillgångarna härrör eller självt utför en grundlig bedömning av låntagarens kreditvärdighet.

*Artikel 10***Säkerhetsmassans sammansättning**

Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att fastställa regler om säkerhetsmassors sammansättning. Dessa regler ska, där så är relevant, ange villkoren för att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer ska få inkludera primärtillgångar som har olika egenskaper vad gäller strukturella egenskaper, löptid eller riskprofil i säkerhetsmassan.

*Artikel 11***Derivatkontrakt i säkerhetsmassan**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att tillåta att derivatkontrakt ingår i säkerhetsmassan endast om minst följande villkor är uppfyllda:

- a) Derivatkontrakten ingår i säkerhetsmassan uteslutande av risksäkringsskäl, deras volym anpassas om den säkrade risken minskar och de avlägsnas när den säkrade risken upphör att existera.
- b) Derivatkontrakten är tillräckligt dokumenterade.
- c) Derivatkontrakten är separerade i enlighet med artikel 12.
- d) Derivatkontrakten kan inte avslutas vid insolvens i eller resolution av det kreditinstitut som gav ut de säkerställda obligationerna.
- e) Derivatkontrakten är förenliga med de regler som fastställts i enlighet med punkt 2.

2. För att säkerställa att de krav som anges i punkt 1 efterlevs ska medlemsstaterna fastställa regler för derivatkontrakt i säkerhetsmassan. Dessa regler ska ange följande:

- a) Kriterier för godkännande av motparterna i risksäkringen.
- b) Nödvändig dokumentation som ska tillhandahållas med avseende på derivatkontrakten.

*Artikel 12***Separering av säkerställda tillgångar**

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler för separeringen av säkerställda tillgångar. Dessa regler ska inkludera minst följande villkor:

- a) Alla säkerställda tillgångar ska vid varje given tidpunkt kunna identifieras av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna.
- b) Alla säkerställda tillgångar ska vara föremål för rättsligt bindande och verkställbar separation av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna.
- c) Alla säkerställda tillgångar ska vara skyddade från alla anspråk från tredje part och inga säkerställda tillgångar ska ingå i insolvensboet för det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna förrän den prioriterade fordran som avses i artikel 4.1 b har tillgodosetts.

För tillämpningen av första stycket ska de säkerställda tillgångarna innefatta varje typ av säkerhet som har mottagits i samband med positioner i derivatkontrakt.

2. Den separering av säkerställda tillgångar som avses i punkt 1 ska också tillämpas i händelse av insolvens i eller resolution av det kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer.

*Artikel 13***Övervakare av säkerhetsmassan**

1. Medlemsstaterna får kräva att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer utser en övervakare av säkerhetsmassan med uppgift att fortlöpande övervaka säkerhetsmassan med avseende på de krav som anges i artiklarna 6–12 och 14–17.

2. Om medlemsstaterna utnyttjar den möjlighet som föreskrivs i punkt 1 ska de fastställa regler om åtminstone följande aspekter:

- a) Utseende och uppsägning av övervakaren av säkerhetsmassan.
- b) Eventuella behörighetskriterier för övervakaren av säkerhetsmassan.
- c) Roll och uppgifter för övervakaren av säkerhetsmassan, även i händelse av insolvens i eller resolution av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna.
- d) Skyldighet att rapportera till de behöriga myndigheter som har utsetts enligt artikel 18.2.
- e) Rätt till tillgång till den information som är nödvändig för att övervakaren av säkerhetsmassan ska kunna fullgöra sina uppgifter.

3. Om medlemsstaterna utnyttjar den möjlighet som föreskrivs i punkt 1 ska övervakaren av säkerhetsmassan vara åtskild från och oberoende av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna och från dess revisor.

Medlemsstaterna får dock tillåta en övervakare av säkerhetsmassan som inte är åtskild från kreditinstitutet (nedan kallad *intern övervakare av säkerhetsmassan*) om

- a) den interna övervakaren av säkerhetsmassan är oberoende i förhållande till kreditbeslutsprocessen i det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna,
- b) medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 a, säkerställer att den interna övervakaren av säkerhetsmassan inte kan avsättas från funktionen som övervakare av säkerhetsmassan utan föregående godkännande av ledningsorganet, i dess tillsynsfunktion, för det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna, och
- c) den interna övervakaren av säkerhetsmassan har vid behov direkt tillgång till ledningsorganet i dess tillsynsfunktion.

4. Medlemsstater som utnyttjar den möjlighet som föreskrivs i punkt 1 ska underrätta EBA.

Artikel 14

Information till investerare

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer tillhandahåller information om deras program för säkerställda obligationer som är tillräckligt detaljerad för att göra det möjligt för investerare att bedöma programmets profil och risker och att utföra en due diligence-granskning.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att informationen tillhandahålls investerare minst en gång i kvartalet och att den innehåller minst följande portföljinformation:

- a) Värdet av säkerhetsmassan och utestående säkerställda obligationer.
- b) En förteckning över ISIN-koder (*International Securities Identification Number*) för alla säkerställda obligationer som getts ut inom ramen för det programmet och som tilldelats en ISIN-kod.
- c) Den geografiska fördelningen och typen av säkerställda tillgångar, deras lånestorlek och värderingsmetod.
- d) Uppgifter om marknadsrisk, inbegripet ränterisker och valutarisker, samt kreditrisker och likviditetsrisker.
- e) Löptidsstrukturen för säkerställda tillgångar och säkerställda obligationer, i tillämpliga fall inklusive en översikt över de utlösande faktorerna för förlängning av löptiden.
- f) Nivåerna på täckningskrav och tillgänglig täckning, och nivåerna på lagstadgat, avtalsenligt och frivilligt övervärde i säkerhetsmassan.
- g) Procentandelen av lån för vilka ett fallissemang anses ha inträffat enligt artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013 och under alla omständigheter när lånen är obetalda mer än 90 dagar efter förfallodagen.

Medlemsstaterna ska, när det gäller externt utgivna säkerställda obligationer inom koncerninterna strukturer med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan enligt artikel 8, säkerställa att den information som avses i första stycket i denna punkt, eller en länk till den, tillhandahålls investerare för alla internt utgivna säkerställda obligationer i koncernen. Medlemsstaterna ska säkerställa att den informationen tillhandahålls investerarna åtminstone i sammanställd form.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att kräva att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer, på sin webbplats offentliggör den information som tillhandahållits investerare i enlighet med punkterna 1 och 2. Medlemsstaterna får inte kräva att dessa kreditinstitut ska offentliggöra denna information på papper.

Avsnitt II

Krav på täckning och likviditet

Artikel 15

Krav på täckning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att kräva att program för säkerställda obligationer vid varje given tidpunkt uppfyller åtminstone de krav på täckning som fastställs i punkterna 2–8.
2. Alla förpliktelser som är knutna till de säkerställda obligationerna ska vara täckta av betalningsfordringar som är knutna till de säkerställda tillgångarna.
3. De förpliktelser som avses i punkt 2 ska omfatta
 - a) skyldigheter att betala kapitalbeloppet för utestående säkerställda obligationer,
 - b) skyldigheter att betala ränta för utestående säkerställda obligationer,
 - c) betalningsförpliktelser kopplade till derivatkontrakt som innehas i enlighet med artikel 11, och
 - d) de förväntade kostnaderna för upprätthållande av och förvaltning för avveckling av programmet för säkerställda obligationer.

Vid tillämpning av första stycket d får medlemsstaterna tillåta beräkning av ett schablonbelopp.

4. Följande säkerställda tillgångar ska anses bidra till kravet på täckning:
 - a) Primärtillgångar.
 - b) Sekundära tillgångar.
 - c) Likvida tillgångar som innehas i enlighet med artikel 16.
 - d) Betalningsfordringar kopplade till derivatkontrakt som innehas i enlighet med artikel 11.

Fordringar utan säkerhet, i de fall ett fallissemang anses föreligga enligt artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013, bidrar inte till täckning.

5. Vid tillämpningen av punkt 3 första stycket c och punkt 4 första stycket d ska medlemsstaterna fastställa regler för värderingen av derivatkontrakt.

6. Beräkningen av den täckning som krävs ska säkerställa att det aggregerade kapitalbeloppet av alla säkerställda tillgångar är lika stort som det aggregerade kapitalbeloppet av utestående säkerställda obligationer (nedan kallad *principen om nominell täckning*).

Medlemsstaterna får tillåta andra principer för beräkning, under förutsättning att detta inte leder till en högre täckningsnivå än vid beräkning enligt principen om nominell täckning.

Medlemsstaterna ska fastställa regler för beräkning av ränteförpliktelser som ska betalas med avseende på utestående säkerställda obligationer och ränta som ska erhållas med avseende på säkerställda tillgångar, vilka ska återspegla sunda försiktighetsprinciper i enlighet med tillämpliga redovisningsstandarder.

7. Med avvikelse från punkt 6 första stycket får medlemsstaterna, på ett sätt som återspeglar sunda försiktighetsprinciper och i enlighet med tillämpliga redovisningsstandarder, tillåta att framtida räntefordringar för de säkerställda tillgångarna exklusive framtida ränteförpliktelser avseende den berörda säkerställda obligationen beaktas i syfte att balansera eventuella brister i täckningen av den skyldighet att betala kapitalbeloppet som är knuten till den säkerställda obligationen, när det finns ett nära samband enligt definitionen i den tillämpliga delegerade förordning som antagits enligt artikel 33.4 i förordning (EU) nr 575/2013, under förutsättning att

- a) betalningar som mottas under den säkerställda tillgångens livstid och som är nödvändiga för att täcka den betalningskyldighet som är knuten till den motsvarande säkerställda obligationen är separerade i enlighet med artikel 12 eller ingår i säkerhetsmassan i form av säkerställda tillgångar enligt artikel 6 till dess att betalningarna förfaller, och
 - b) förskottsbetalning av den säkerställda tillgången endast är möjlig genom användning av leveransalternativet enligt definitionen i den tillämpliga delegerade förordning som antagits enligt artikel 33.4 i förordning (EU) nr 575/2013 eller, när det gäller säkerställda obligationer som är infodringsbara till det nominella värdet av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna, genom att de säkerställda tillgångarnas låntagare betalar åtminstone den infodrade säkerställda obligationens nominella belopp.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att beräkningen av säkerställda tillgångar och förpliktelser görs enligt samma metod. Medlemsstaterna får tillåta andra beräkningsmetoder för att beräkna säkerställda tillgångar å ena sidan och förpliktelser å andra sidan, under förutsättning att användandet av sådana andra beräkningsmetoder inte leder till en högre täckningsnivå än om samma metod för beräkning av både säkerställda tillgångar och förpliktelser används.

Artikel 16

Krav på en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att kräva att det vid varje given tidpunkt finns en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan som består av likvida tillgångar som är tillgängliga för att täcka nettolikviditetsutflödena i programmet för säkerställda obligationer.
2. Likviditetsbufferten i säkerhetsmassan ska täcka det högsta ackumulerade nettolikviditetsutflödet för de närmaste 180 dagarna.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att den likviditetsbuffert i säkerhetsmassan som avses i punkt 1 i denna artikel består av följande typer av tillgångar, separerade i enlighet med artikel 12 i detta direktiv:
 - a) Tillgångar som uppfyller kraven för tillgångar på nivå 1, nivå 2A eller nivå 2B enligt den tillämpliga delegerade förordning som antagits enligt artikel 460 i förordning (EU) nr 575/2013, som värderas i enlighet med den delegerade förordningen och inte ges ut av det kreditinstitut som självt gett ut de säkerställda obligationerna, dess moderbolag, förutom offentliga organ som inte är kreditinstitut, dess dotterbolag eller ett av moderbolagets andra dotterbolag eller av ett specialföretag för värdepapperisering som kreditinstitutet har nära förbindelser med.
 - b) Kortfristiga exponeringar mot kreditinstitut som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1 eller 2, eller kortfristiga insättningar i kreditinstitut som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1, 2 eller 3 i enlighet med artikel 129.1 c i förordning (EU) nr 575/2013.

Medlemsstaterna får besluta att begränsa de typer av likvida tillgångar som används vid tillämpning av första stycket a och b.

Medlemsstaterna ska säkerställa att fordringar utan säkerhet från exponeringar som anses ha fallerat enligt artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013 inte kan bidra till likviditetsbufferten i säkerhetsmassan.

4. Om kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer omfattas av likviditetskrav enligt andra unionsrättsakter och detta innebär en överlappning med likviditetsbufferten i säkerhetsmassan, får medlemsstaterna besluta att inte tillämpa de bestämmelser i nationell rätt som införlivar punkterna 1, 2 och 3 under den period som föreskrivs i dessa andra unionsrättsakter. Medlemsstaterna får utnyttja denna möjlighet endast fram till den dag då en ändring av dessa unionsrättsakter för att undanröja överlappningen blir tillämplig och ska informera kommissionen och EBA när de utnyttjar denna möjlighet.
5. Medlemsstaterna får tillåta att beräkningen av kapitalbeloppet för förlängningsbara löptidsstrukturer grundas på den säkerställda obligationens slutliga förfalldag i enlighet med avtalsvillkoren för den säkerställda obligationen.
6. Medlemsstaterna får föreskriva att punkt 1 inte är tillämplig på säkerställda obligationer som omfattas av matchningskrav.

*Artikel 17***Villkor för förlängningsbara löptidsstrukturer**

1. Medlemsstaterna får tillåta utgivning av säkerställda obligationer med förlängningsbara löptidsstrukturer om investerarskydd säkerställs genom minst följande:
 - a) Löptiden kan endast förlängas genom objektiva utlösande faktorer som anges i nationell rätt och inte efter eget skön av det kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer.
 - b) De utlösande faktorerna för förlängning av löptiden anges i avtalsvillkoren för den säkerställda obligationen.
 - c) Den information om löptidsstrukturen som ges till investerare är tillräcklig för att göra det möjligt för dem att bestämma den säkerställda obligationens risk, och den innefattar en detaljerad beskrivning av följande:
 - i) De utlösande faktorerna för förlängning av löptiden.
 - ii) Effekterna av insolvens i eller resolution av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna för en förlängning av löptiden.
 - iii) Vilka roller de behöriga myndigheter som utses enligt artikel 18.2 och, om relevant, den särskilda förvaltaren har när det gäller förlängningen av löptiden.
 - d) Det är vid varje given tidpunkt möjligt att fastställa den slutliga förfalldagen för den säkerställda obligationen.
 - e) I händelse av insolvens i eller resolution av det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna påverkar förlängningar av löptiden inte rangordningen av investerare i säkerställda obligationer och de medför inte heller omvänd ordningsföljd för de säkerställda obligationernas ursprungliga förfalloplan.
 - f) Förlängningen av löptiden ändrar inte de strukturella egenskaper hos de säkerställda obligationerna som rör "dual recourse" enligt artikel 4 och konkursskydd enligt artikel 5.
2. Medlemsstater som tillåter utgivning av säkerställda obligationer med förlängningsbara löptidsstrukturer ska underrätta EBA om detta.

AVDELNING III

OFFENTLIG TILLSYN ÖVER SÄKERSTÄLLDA OBLIGATIONER*Artikel 18***Offentlig tillsyn över säkerställda obligationer**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att föreskriva att utgivning av säkerställda obligationer omfattas av offentlig tillsyn över säkerställda obligationer.
2. För den offentliga tillsyn över säkerställda obligationer som avses i punkt 1 ska medlemsstaterna utse en eller flera behöriga myndigheter. De ska underrätta kommissionen och EBA om de utsedda myndigheterna och ange hur funktioner och uppgifter eventuellt har fördelats.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som har utsetts enligt punkt 2 övervakar utgivningen av säkerställda obligationer för att bedöma om kraven i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv efterlevs.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer registrerar alla sina transaktioner inom programmet för säkerställda obligationer och har adekvata och lämpliga dokumentationssystem och dokumentationsrutiner.
5. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att lämpliga åtgärder vidtas för att göra det möjligt för de behöriga myndigheter som utsetts enligt punkt 2 i denna artikel att få den information som är nödvändig för att bedöma efterlevnaden av kraven som fastställs i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv, utreda eventuella överträdelser av dessa krav, och ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 23.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt punkt 2 har den sakkunskap, de resurser, den operativa kapacitet, de befogenheter och det oberoende som krävs för att utföra de funktioner som ingår i den offentliga tillsynen över säkerställda obligationer.

*Artikel 19***Tillstånd för program för säkerställda obligationer**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskyddet genom krav på att tillstånd för program för säkerställda obligationer måste erhållas innan säkerställda obligationer ges ut inom det programmet. Medlemsstaterna ska ge befogenhet att bevilja sådana tillstånd till de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2.
2. Medlemsstaterna ska fastställa kraven för det tillstånd som avses i punkt 1 vilka minst ska omfatta följande:
 - a) En lämplig verksamhetsplan som beskriver utgivningen av säkerställda obligationer.
 - b) Lämpliga riktlinjer, rutiner och metoder som syftar till investerarskydd när det gäller att godkänna, ändra, förnya och återfinansiera lån som ingår i säkerhetsmassan.
 - c) Ledning och personal som särskilt arbetar med programmet för säkerställda obligationer och som har lämplig kompetens och kunskap avseende utgivning av säkerställda obligationer och förvaltning av programmet för säkerställda obligationer.
 - d) En administrativ struktur för säkerhetsmassan och övervakning av denna som uppfyller de tillämpliga krav som fastställs i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv.

*Artikel 20***Offentlig tillsyn över säkerställda obligationer i händelse av insolvens eller resolution**

1. De behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 ska samarbeta med resolutionsmyndigheten i händelse av resolution av ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer för att säkerställa att rättigheter och intressen för investerare i säkerställda obligationer tillvaratas, åtminstone genom att kontrollera den fortsatta och sunda förvaltningen av programmet för säkerställda obligationer under resolutionsförfarandet.
2. Medlemsstaterna får föreskriva att en särskild förvaltare ska utnämnas för att säkerställa att rättigheter och intressen för investerare i säkerställda obligationer tillvaratas, åtminstone genom att kontrollera den fortsatta och sunda förvaltningen av programmet för säkerställda obligationer under nödvändig period.

Om medlemsstaterna utnyttjar denna möjlighet får de kräva att deras behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 ska godkänna utnämning och uppsägning av den särskilda förvaltaren. Medlemsstater som utnyttjar denna möjlighet ska åtminstone kräva att dessa behöriga myndigheter rådfrågas när det gäller utnämning och uppsägning av den särskilda förvaltaren.

3. Om medlemsstaterna föreskriver att en särskild förvaltare ska utnämnas i enlighet med punkt 2 ska de anta regler som fastställer den särskilda förvaltarens uppgifter och ansvarsområden, åtminstone när det gäller följande:
 - a) Att betala de skulder som är knutna till de säkerställda obligationerna.
 - b) Att förvalta och realisera säkerställda tillgångar, inklusive överföring av dem tillsammans med skulder som är knutna till de säkerställda obligationerna till ett annat kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer.
 - c) Att utföra de rättsliga transaktioner som är nödvändiga för en korrekt förvaltning av säkerhetsmassan, för den löpande övervakningen av täckningen av de skulder som är knutna till de säkerställda obligationerna, för att inleda förfaranden i syfte att återföra tillgångar till säkerhetsmassan och för att överföra dessa resterande tillgångar till insolvensboet för det kreditinstitut som gett ut de säkerställda obligationerna efter det att alla skulder som är knutna till de säkerställda obligationerna är betalda.

Vid tillämpning av första stycket c får medlemsstaterna tillåta, om det kreditinstitut som ger ut de säkerställda obligationerna är insolvent, att den särskilda förvaltaren träder in med det tillstånd som innehas av det kreditinstitutet och i enlighet med samma operativa krav.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa samordning och utbyte av information i samband med insolvens- eller resolutionsförfarandet mellan de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2, den särskilda förvaltaren om en sådan har utnämnts samt, i fall av resolution, resolutionsmyndigheten.

*Artikel 21***Rapportering till de behöriga myndigheterna**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom krav på att kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer rapporterar den information om program för säkerställda obligationer som anges i punkt 2 till de behöriga myndigheter som har utsetts enligt artikel 18.2. Rapporteringen ska ske regelbundet liksom på begäran av dessa behöriga myndigheter. Medlemsstaterna ska fastställa regler om hur ofta den regelbundna rapporteringen ska ske.
2. I den rapporteringsskyldighet som ska fastställas enligt punkt 1 ska det ingå krav på att den information som tillhandahålls inkluderar information om minst följande:
 - a) Godtagbara tillgångar och krav på säkerhetsmassan i enlighet med artiklarna 6–11.
 - b) Separering av säkerställda tillgångar i enlighet med artikel 12.
 - c) I tillämpliga fall, funktionen som övervakare av säkerhetsmassan i enlighet med artikel 13.
 - d) Kraven på täckning i enlighet med artikel 15.
 - e) Likviditetsbufferten i säkerhetsmassan i enlighet med artikel 16.
 - f) I tillämpliga fall, villkoren för förlängningsbara löptidsstrukturer i enlighet med artikel 17.
3. Medlemsstaterna ska fastställa regler om den information som ska tillhandahållas enligt punkt 2 av det kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer till de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 i händelse av insolvens i eller resolution av ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer.

*Artikel 22***De behöriga myndigheternas befogenheter i samband med offentlig tillsyn över säkerställda obligationer**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa investerarskydd genom att ge behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 alla de tillsyns-, utrednings- och sanktionsbefogenheter som är nödvändiga för att utöva offentlig tillsyn över säkerställda obligationer.
2. De befogenheter som avses i punkt 1 ska åtminstone innehålla följande:
 - a) Befogenhet att bevilja eller neka tillstånd enligt artikel 19.
 - b) Befogenhet att regelbundet se över programmet för säkerställda obligationer för att bedöma om de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv efterlevs.
 - c) Befogenhet att genomföra inspektioner på plats och skrivbordskontroller.
 - d) Befogenhet att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 23.
 - e) Befogenhet att anta och genomföra riktlinjer för tillsyn avseende utgivning av säkerställda obligationer.

*Artikel 23***Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder**

1. Utan att det påverkar medlemsstaternas rätt att föreskriva straffrättsliga påföljder, ska medlemsstaterna fastställa regler om lämpliga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är tillämpliga i åtminstone följande situationer:
 - a) Om ett kreditinstitut har erhållit tillstånd för ett program för säkerställda obligationer genom att lämna falska uppgifter eller på annat sätt använda otillbörliga metoder.
 - b) Om ett kreditinstitut inte längre uppfyller de villkor enligt vilka tillstånd för ett program för säkerställda obligationer beviljades.
 - c) Om ett kreditinstitut ger ut säkerställda obligationer utan att ha erhållit tillstånd i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 19.

- d) Om ett kreditinstitut ger ut säkerställda obligationer inte uppfyller de krav som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 4.
- e) Om ett kreditinstitut ger ut säkerställda obligationer som inte uppfyller de krav som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 5.
- f) Om ett kreditinstitut ger ut säkerställda obligationer som inte är säkrade i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 6.
- g) Om ett kreditinstitut ger ut säkerställda obligationer som är säkrade med tillgångar som är lokaliserade utanför unionen, med överträdelse av de krav som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 7.
- h) Om ett kreditinstitut säkrar säkerställda obligationer i en koncernintern struktur med säkerställda obligationer i säkerhetsmassan, med överträdelse av de krav som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 8.
- i) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer inte uppfyller de villkor för gemensam finansiering som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 9.
- j) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer inte uppfyller de krav på säkerhetsmassans sammansättning som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 10.
- k) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer inte uppfyller de krav avseende derivatkontrakt i säkerhetsmassan som fastställs i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 11.
- l) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer inte uppfyller kraven på separering av säkerställda tillgångar i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 12.
- m) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer underlåter att rapportera information eller tillhandahåller ofullständig eller oriktig information, med överträdelse av de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 14.
- n) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer, vid upprepade tillfällen eller systematiskt underlåter att upprätthålla en likviditetsbuffert i säkerhetsmassan, med överträdelse av de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 16.
- o) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer med förlängningsbara löptidsstrukturer inte uppfyller de villkor för förlängningsbara löptidsstrukturer som anges i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 17.
- p) Om ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer underlåter att rapportera information eller tillhandahåller ofullständig eller oriktig information om sina skyldigheter, med överträdelse av de bestämmelser i nationell rätt som införlivar artikel 21.2.

Medlemsstaterna får besluta att inte föreskriva administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder för överträdelser som är föremål för straffrättsliga påföljder enligt deras nationella rätt. Medlemsstaterna ska i sådana fall underrätta kommissionen om de relevanta straffrättsliga bestämmelserna.

2. De sanktioner och åtgärder som avses i punkt 1 ska vara effektiva, proportionella och avskräckande och innefatta minst följande:

- a) Återkallande av tillståndet för ett program för säkerställda obligationer.
- b) En offentlig förklaring som anger identiteten för den fysiska eller juridiska person som gjort sig skyldig till överträdelsen samt överträdelsens art i enlighet med artikel 24.
- c) En anmodan om att den fysiska eller juridiska personen ska upphöra med sitt agerande och inte upprepa detta.
- d) Administrativa sanktionsavgifter.

3. Medlemsstaterna ska också säkerställa att de administrativa sanktioner och åtgärder som avses i punkt 1 genomförs på ett verkningsfullt sätt.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2, när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och beloppet för administrativa sanktionsavgifter, beaktar alla följande omständigheter, i relevanta fall:

- a) Överträdelsens allvar och varaktighet.
- b) Graden av ansvar hos den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för överträdelsen.
- c) Den finansiella ställningen för den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för överträdelsen, inbegripet med hänvisning till den juridiska personens totala omsättning eller den fysiska personens årsinkomst.

- d) Omfattningen av de vinster som erhållits eller av de förluster som undvikits genom överträdelsen till förmån för den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för överträdelsen, i den mån de vinsterna eller förlusterna kan fastställas.
- e) Förluster för tredje part genom överträdelsen, i den mån de förlusterna kan fastställas.
- f) I vilken mån den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för överträdelsen samarbetar med de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2.
- g) Tidigare överträdelser av den fysiska eller juridiska person som är ansvarig för överträdelsen.
- h) Faktiska eller potentiella systemrelevanta konsekvenser av överträdelsen.

5. Om de bestämmelser som avses i punkt 1 är tillämpliga på juridiska personer ska medlemsstaterna även säkerställa att de behöriga myndigheter som har utsetts enligt artikel 18.2 tillämpar de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som anges i punkt 2 i den här artikeln på medlemmar i ledningsorganet och andra fysiska personer som enligt den nationella rätten är ansvariga för överträdelsen.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som har utsetts enligt artikel 18.2 ger den berörda fysiska eller juridiska personen möjlighet att höras innan de fattar beslut om att ålägga administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder enligt punkt 2. Undantag från rätten att höras kan vara tillämpliga för antagande av sådana andra administrativa åtgärder när brådsakande åtgärder är nödvändiga för att förhindra betydande förluster för tredje parter eller betydande skador på det finansiella systemet. I sådana fall ska den berörda personen ges möjlighet att höras så snart som möjligt efter det att den administrativa åtgärden antagits och vid behov ska åtgärden ses över.

7. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla beslut genom vilka administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder enligt punkt 2 åläggs är motiverade på lämpligt sätt och kan överklagas.

Artikel 24

Offentliggörande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv innehåller regler som kräver att administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder utan onödigt dröjsmål ska offentliggöras på de officiella webbplatserna för de behöriga myndigheter som har utsetts enligt artikel 18.2. Samma skyldigheter gäller om en medlemsstat beslutar att föreskriva straffrättsliga påföljder enligt artikel 23.1 andra stycket.

2. De regler som antas enligt punkt 1 ska åtminstone innefatta krav på att de beslut offentliggörs som inte kan överklagas eller inte längre kan överklagas och som har fattats på grund av överträdelse av de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett sådant offentliggörande innehåller information om överträdelsens typ och art och information om identiteten för den fysiska eller juridiska person som ålagts sanktionen eller åtgärden. Om inte annat följer av punkt 4 ska medlemsstaterna vidare säkerställa att informationen offentliggörs utan onödigt dröjsmål efter det att adressaten har underrättats om sanktionen eller åtgärden och om offentliggörandet av det beslut som ålägger sanktionen eller åtgärden på de officiella webbplatser för de behöriga myndigheterna som har utsetts enligt artikel 18.2.

4. I fall då medlemsstater tillåter offentliggörande av ett beslut om åläggande av sanktioner eller andra åtgärder som har överklagats, ska de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 utan onödigt dröjsmål på sina officiella webbplatser också offentliggöra information om överklagandets status, och om resultatet av detta.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 offentliggör beslutet om åläggande av sanktioner eller åtgärder på anonym grund i enlighet med nationell rätt, om någon av följande omständigheter föreligger:

- a) Om sanktionen eller åtgärden har ålagts en fysisk person och offentliggörande av personuppgifter befinns vara oproportionellt.
- b) Om ett offentliggörande skulle äventyra de finansiella marknadernas stabilitet eller en pågående brottsutredning.
- c) Om ett offentliggörande, i den mån det kan fastställas, skulle orsaka de berörda kreditinstituten eller fysiska personerna oproportionell skada.

6. Om en medlemsstat offentliggör ett beslut om åläggande av en sanktion eller åtgärd på anonym grund får den tillåta att offentliggörandet av de relevanta uppgifterna skjuts upp.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att även eventuella slutgiltiga domstolsavgöranden som upphäver ett beslut om åläggande av en sanktion eller åtgärd offentliggörs.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla offentliggöranden som avses i punkterna 2–6 ligger kvar på de officiella webbplatserna för de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 under minst fem år från dagen för offentliggörandet. Personuppgifter i offentliggörandet får endast lagras på den officiella webbplatsen under den tidsperiod som är nödvändig, och i enlighet med tillämpliga regler om skydd av personuppgifter. En sådan lagringsperiod ska fastställas med beaktande av de preskriptionstider som föreskrivs i berörda medlemsstaters lagstiftning, men ska under inga omständigheter vara längre än tio år.
9. De behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 ska informera EBA om alla administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ålagts, i relevanta fall inbegripet eventuella överklaganden av dessa och resultaten av överklagandena. Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa behöriga myndigheter får information och närmare uppgifter om den slutliga domen avseende påförda straffrättsliga påföljder, som dessa behöriga myndigheter också ska överlämna till EBA.
10. EBA ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som meddelats till dem. Databasen ska vara tillgänglig endast för de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 och uppdateras på grundval av uppgifter som lämnats av dessa behöriga myndigheter i enlighet med punkt 9 i den här artikeln.

Artikel 25

Skyldighet att samarbeta

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 har ett nära samarbete med de behöriga myndigheter som utövar den allmänna tillsynen över kreditinstitut i enlighet med relevant unionsrätt som är tillämplig på dessa institut och med resolutionsmyndigheten i händelse av resolution av ett kreditinstitut som ger ut säkerställda obligationer.
2. Medlemsstaterna ska även säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 har ett nära samarbete med varandra. Sådant samarbete ska ingå att myndigheterna ger varandra alla upplysningar som är relevanta för de andra myndigheternas utövande av sina tillsynsuppgifter enligt de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv.
3. Vid tillämpning av punkt 2 andra meningen i denna artikel ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 överlämnar
 - a) all relevant information på begäran av en annan behörig myndighet som utsetts enligt artikel 18.2, och
 - b) på eget initiativ, all väsentlig information till behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 i andra medlemsstater.
4. Medlemsstaterna ska också säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 samarbetar med EBA eller, när detta är relevant, med den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽¹⁸⁾, vid tillämpningen av detta direktiv.
5. Vid tillämpningen av denna artikel ska information betraktas som väsentlig om den avsevärt skulle kunna påverka bedömningen av utgivningen av säkerställda obligationer i en annan medlemsstat.

Artikel 26

Krav på offentliggörande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att följande information offentliggörs av de behöriga myndigheter som har utsetts enligt artikel 18.2 på deras officiella webbplatser:

⁽¹⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

- a) Texterna till de nationella lagar och andra författningar samt allmänna riktlinjer som de har antagit avseende utgivning av säkerställda obligationer.
 - b) En förteckning över de kreditinstitut som har tillstånd att ge ut säkerställda obligationer.
 - c) En förteckning över de säkerställda obligationer som har rätt att använda beteckningen *europaisk säkerställd obligation* och en förteckning över säkerställda obligationer som har rätt att använda beteckningen *europaisk säkerställd obligation (premium)*.
2. De upplysningar som offentliggörs i enlighet med punkt 1 ska vara tillräckliga för att göra det möjligt att på ett meningsfullt sätt jämföra de tillvägagångssätt som de olika medlemsstaters behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 har valt. Upplysningarna ska uppdateras för att beakta eventuella förändringar.
3. De behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 ska på årsbasis underrätta EBA om förteckningen över kreditinstitut som avses i punkt 1 b och om förteckningarna över säkerställda obligationer som avses i punkt 1 c.

AVDELNING IV

BETECKNING

Artikel 27

Beteckning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att beteckningen *europaisk säkerställd obligation* och dess officiella översättning på alla unionens officiella språk endast används för säkerställda obligationer som uppfyller de krav som fastställs i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att beteckningen *europaisk säkerställd obligation (premium)* och dess officiella översättning på alla unionens officiella språk endast används för säkerställda obligationer som uppfyller de krav som fastställs i de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv och som uppfyller kraven i artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2160 ⁽¹⁹⁾.

AVDELNING V

ÄNDRINGAR AV ANDRA DIREKTIV

Artikel 28

Ändring av direktiv 2009/65/EG

Artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG ska ändras på följande sätt:

1. Första stycket ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna får höja den 5-procentsgräns som anges i punkt 1 första stycket till högst 25 % om obligationerna gavs ut före den 8 juli 2022 och uppfyllde de krav som fastställs i denna punkt i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för utgivningen, eller om obligationerna omfattas av definitionen av säkerställda obligationer i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2162 (*)

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2162 av den 27 november 2019 om utgivning av säkerställda obligationer och offentlig tillsyn över säkerställda obligationer samt om ändring av direktiven 2009/65/EG och 2014/59/EU (EUT L 328, 18.12.2019, s. 29).”

2. Tredje stycket ska utgå.

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2160 av den 27 november 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller exponeringar i form av säkerställda obligationer (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

Artikel 29

Ändring av direktiv 2014/59/EU

I artikel 2.1 i direktiv 2014/59/EU ska led 96 i ersättas med följande:

”96. *säkerställd obligation*: en säkerställd obligation enligt definitionen i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2162 (*) eller, när det gäller ett instrument som getts ut före den 8 juli 2022, en sådan obligation som avses i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG (**) i den lydelse som var tillämplig på dagen för obligationens utgivning.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2162 av den 27 november 2019 om utgivning av säkerställda obligationer och offentlig tillsyn över säkerställda obligationer samt om ändring av direktiven 2009/65/EG och 2014/59/EU (EUT L 328, 18.12.2019, s. 29).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).”

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 30

Övergångsbestämmelser

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att säkerställda obligationer som getts ut före den 8 juli 2022 och som uppfyller kraven i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för utgivningen, inte omfattas av kraven i artiklarna 5–12, 15, 16, 17 och 19 i det här direktivet, men får fortsätta att benämnas säkerställda obligationer i enlighet med det här direktivet till dess att de löper ut.

Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 18.2 i det här direktivet övervakar att de säkerställda obligationer som getts ut före den 8 juli 2022 uppfyller kraven i artikel 52.4 i direktiv 2009/65/EG, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för utgivningen, och kraven i det här direktivet i den mån de är tillämpliga i enlighet med första stycket i denna punkt.

2. Medlemsstaterna får tillämpa punkt 1 på on tap-emissioner av säkerställda obligationer för vilka ISIN-koderna öppnas före den 8 juli 2022 i upp till 24 månader efter den dagen, förutsatt att dessa emissioner uppfyller samtliga följande krav:

- Förfallodagen för den säkerställda obligationen infaller före den 8 juli 2027.
- Utgivningsstorleken för on tap-emissioner som gjorts efter den 8 juli 2022 är högst dubbelt så stor som den totala utgivningsstorleken för de säkerställda obligationer som är utestående den dagen.
- Den totala utgivningsstorleken för den säkerställda obligationen då den förfaller överstiger inte 6 000 000 000 EUR eller motsvarande belopp i inhemsk valuta.
- Säkerheterna är lokaliserade i den medlemsstat som tillämpar punkt 1 på on tap-emissioner av säkerställda obligationer.

Artikel 31

Översyn och rapporter

1. Senast den 8 juli 2024 ska kommissionen, i nära samarbete med EBA, lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet, om så är lämpligt tillsammans med ett lagstiftningsförslag, angående om, och i så fall hur, en likvärdighetsordning skulle kunna införas för kreditinstitut i tredjeland som ger ut säkerställda obligationer och för investerare i sådana säkerställda obligationer, mot bakgrund av utvecklingen för säkerställda obligationer internationellt, särskilt utvecklingen av lagstiftningsramar i tredjeländer.

2. Senast den 8 juli 2025 ska kommissionen, i nära samarbete med EBA, lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta direktiv vad beträffar nivån på investerarskyddet och om utvecklingen avseende utgivning av säkerställda obligationer i unionen. Rapporten ska omfatta eventuella rekommendationer avseende ytterligare åtgärder. Rapporten ska omfatta information om följande:

- a) Utvecklingen när det gäller antalet tillstånd att ge ut säkerställda obligationer.
- b) Utvecklingen när det gäller det antal säkerställda obligationer som ges ut i enlighet med de bestämmelser i nationell rätt som införlivar detta direktiv och med artikel 129 i förordning (EU) nr 575/2013.
- c) Utvecklingen när det gäller de tillgångar som ställs som säkerhet för utgivning av säkerställda obligationer.
- d) Utvecklingen när det gäller nivån på övervärdet i säkerhetsmassan.
- e) Gränsöverskridande investeringar i säkerställda obligationer, inklusive inkommande och utgående investeringar från respektive i tredjeländer.
- f) Utvecklingen när det gäller säkerställda obligationer med förlängningsbara löptidsstrukturer.
- g) Utvecklingen när det gäller risker och fördelar med användningen av de exponeringar som avses i artikel 129.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- h) Hur väl marknaderna för säkerställda obligationer fungerar.

3. Senast den 8 juli 2024 ska medlemsstaterna översända information i de avseenden som anges i punkt 2 till kommissionen.

4. Senast den 8 juli 2024 ska kommissionen, efter att ha begärt och mottagit en undersökning med en bedömning av riskerna och fördelarna med säkerställda obligationer med förlängbara löptidsstrukturer och efter samråd med EBA, anta en rapport och överlämna undersökningen och rapporten till Europaparlamentet och rådet, tillsammans med ett lagstiftningsförslag om så är lämpligt.

5. Senast den 8 juli 2024 ska kommissionen anta en rapport om möjligheten att införa ett instrument med "dual recourse" kallat europeiska säkrade skuldpaper (ESN-papper). Kommissionen ska överlämna rapporten till Europaparlamentet och rådet, tillsammans med ett lagstiftningsförslag om så är lämpligt.

Artikel 32

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 8 juli 2021 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser senast från och med den 8 juli 2022.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 33

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 34

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 27 november 2019.

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande
D.M. SASSOLI

På rådets vägnar
Ordförande
T. TUPPURAINEN
